

ANDIRIN'DA MİZAH

Çoğu zaman bir savunma güzelliği olarak karşımıza çıkar mizah. İnsanın düştüğü zor durumdan kurtulma becerisidir. Bir hak arama yöntemidir. Karşı koyuştur, dik duruştur. Kendisini anlamaz, kavramaz sananlara, aval görenlere hak edilen bir cevaptır mizah. Çoğu zaman birikimlerin taşması, günü gelen gizli bir kavganın hesaplaşılmasıdır mizah....

Beşbucak Köyü'nde Altıparmak İsmail (Durmuş) ile Zülfikar Bekir (Ak) çocukluktan arkadaşlıklar. Zülfikar Bekir arkadaşının günlük işlerinde zaman zaman ücretli olarak çalışır. Taş toplarlar, kök sökerler, duvar örерler, ekin biçerler...

Birlikte ve ailecek yapılan bir işin öğle yemeği paydosundadırlar.. Altıparmak İsmail uzanır, gevşer ve de arkadaşı Bekir'i, çocukları hesaba katmadan açıkça duyulacak biçimde gaz çıkarır. Ortam birden limonileşir, herkes birbirine bakar. Altıparmak İsmail'in eşi, çocukları Bekir amcalarına, mahcubiyet içinde bir özür amacıyla babalarına bakarlar. Ama eylemin sahibi hiç oralı değildir. Hiçbir şey olmamış gibi davranır. Bu umursamazlığa ayrıca alınan Zülfikar Bekir, kızgın ve ironik bir ifadeyle “ **İsmail, aynı işi Yayıcıoğlu'nun yanında da yapabilir misin?**” diye sorarak bir nebze durumunu kurtarır.

Yayla mevsiminin başladığı bu günlerde; iç içe olduğumuz ayrılmaz parçamız, bilge insanlar diyarı Kadirli'den, Kadirli'li bir dosttan da bir olay ve savunma fıkrası aktaralım.

Hayrı Güveloğlu Kadirli'nin tanınmış ailelerindendir. Bir-kaç kez birlikte oldum. Dayım Mehmet Kabalcı'nın da sevdiği saygı duyduğu bir insandı. Arkadaş grubu içinde kimseyi incitmez, hoş sohbet ve çok nazikti. Güzel “ **Hoşkin**” oynardı. Kumarda “**raconu**” iyi bildiği söylenirdi. Kadirli Şehir Kulübü'nde bir gece nakiti bitince sigara kâğıtlarını şahsına özel olarak “çek” olarak kullandığını duyduğumda hayretler içinde kalmıştım

Hayrı Bey genç yaşta babasını kaybetmiş. Ailenin yükünü ve kardeşlerinin sorumluluğunu birlikte yüklenmişler annesiyle. Evleri yayladayken Hayri Bey dayısının yanına gelmiş Kadirli'ye. Amaç hem ziyaret hem de biraz ticaret. Annesinin tarlasını daha annesine vermeyen dayısından gelmişken biraz harçlık koparacaktır. Buna biraz hakkı olduğu inancındadır. Dayısı da bu durumun farkındadır ve yeğeninin ne için geldiğini çok iyi bilmektedir. Akşam yenilip içilmiştir. Günün haberleri yorumlanmış, dayısı kız kardeşinin, sağlığı ve morali hakkında gerekli bilgileri sorup öğrenmiştir. Sabah herkes erkenden uyanmıştır. Çukurova'da o yıllar kesif pamuk ekilmektedir. Yapılacak çok iş vardır. Hayri Bey “ Dayı ben gidiyorum ” diyerek bir pas atar. Dayı akşamdan hazırdır bu kurguya.. Yerinden kalkar, yeğenini şefkatle kucaklayarak “Git yeğenim. Annene selam söyle. Şu işleri toparlayayım, ben de bir geleceğim yaylaya. İnan oraların taşını toprağını özledim.” der. Hayrı Bey'in korktuğu başına gelmiştir. Dayısı pası almamakta o havalardan hiç çalmamakta, elini cebine atmamaktadır. Mahcup ama kararlı bir tonla “Şey,.. Dayı biraz harçlık versen diyorum... ” diye kekeler. Dayı “ Aman yeğenim, durumu görüyorsun. Vallahi işçiye mi, mazota mı, ilaca mı tamirciye mi vereceğimi bende şaşırdım. Her gün bir etek para yetmiyor. Ama şurada ne kaldı ki? Bir aya kalmaz toplarız pamukları. Sen o zaman gör parayı. Vallahi yağdırırım sana.”der. Durum Hayrı Bey için sürpriz değildir, ama bu kadarcık bir ajitasyona pes edilir mi? “ Allah razı olsun dayıcığım. Ne kadar cömert olduğunu şu ovada bilmeyen var mı?. **Ama o zaman yağdıracağın paradan, şimdi biraz çilendirsene ne olur sanki?** ” diyerek amacına ulaşır.